

[Ragnhild Andersen.]

for at få et særpristal til beregning for at prøve, om man ikke derigennem kan finde frem til en bedre form for vurdering af de ældres pensioner. Nej, lad os nå frem til en pension, der principielt står i et rimeligt forhold til gennemsnitsindtægten eller til tjenestemandspensionerne. Vi er sammen med socialdemokratiet gået ind for, at folkepensionen skulle beregnes i forhold til gennemsnitsindtægten, og det står vi fast ved; og socialdemokratiet gik allerede i 1952-53 til valg på, at man skulle forhøje de ældres pensioner med 33 pct. for derved at bringe dem op på to tredjedele af den daværende gennemsnitsfortjeneste, men det er jo aldrig blevet gennemført.

Vore forslag går ud på tiltrængte forbedringer, som vi mener bør gennemføres nu, mens tinget er inde, før vi går til valg, ligesom vi mener, at det spørgsmål, vi rejste i går om ventetillæg til dem, der i overgangsperioden har ventet, må løses nu. At gå til valg på løfter om et gradvis bortfald af zonegrænserne i løbet af de første 3 år og på løftet om en forhøjelse af pensionen med 8 kr. her i hovedstaden — det er faktisk kun de 8 kr., man ved pristalsreguleringen har frataget dem — er ingenlunde tilfredsstillende efter vor opfattelse. Husleje-forhøjelser og andre stigninger venter vore ældre, ikke mindst her i hovedstadsområdet, og de 8 kr. forslår efter vor opfattelse som en skrædder et vist sted; de dækker næppe husleje-forhøjelsen. Det kan ikke have sit forblivende ved en sådan karig forhøjelse. Vi mener, forhøjelsen i det mindste må være de 60 kr., vi har foreslået.

Ministeren kommer nu, lovlig sent, med bemærkninger om rådighedsbeløbene, der bør udnyttes. En senere erkendelse er naturligvis bedre end ingen erkendelse. Jeg erindrer, at da vi sidste gang diskuterede dette spørgsmål her i tinget, advarede jeg som den eneste blandt de politiske partiers repræsentanter imod, at man pålagde kommunerne ikke at dele rådighedsbeløbet ud til de ældre. Det er ikke alle ældre, der bryder sig om at komme op på kontorerne og fremlægge deres kummer og fattigdom; det er ikke alle, der bryder sig om at gå tiggergang. Derfor bliver de borte med deres kummer. Som en ældre kone sagde i radioen i aftes gennem Lena Vedel-Petersen: mine

sko er slidt op, min frakke er så tyndslidt og dårlig, at jeg ikke kan gå i den. — Men det er ikke ensbetydende med, at de går op og fremlægger deres problemer, især ikke i de store kommuner, der omfatter så mange tusind pensionister. Derfor bør man, som jeg sagde, lade kommunerne selv disponere over disse penge og give dem fuld ret til at dele rådighedsbeløbet ud på fornuftig sæt og vis til alle, der trænger, selv om de ikke har anmodet om penge.

Hvad grundbeløbenes størrelse angår, minder jeg det høje folketing om, hvordan man i virkeligheden har snydt vore gamle. Zonegrænsernes bortfald har alle partier talt for i årevis, men det er ikke meget, der er gjort ved det spørgsmål. Nu foreligger der et forslag, det er naturligvis godt, og jeg tillader mig da også at se dette forslag, selv om vi ikke er tilfredse med det, som et resultat af de anstrengelser, mit parti i årevis har udfoldet for at komme helt væk fra zonegrænserne.

Men lad mig minde om andre ting, som man også har lovet vore ældre. Forud for sidste valg fremlagde socialdemokraterne og de radikale her i tinget forslag om i løbet af 4-6 år at forhøje pensionerne, også her i hovedstaden, med 900 kr. til ægtepar og 600 kr. til enlige. En forhøjelse på 400 kr. gennemførte man, efter at valget var overstået, men de 500 kr. er der aldrig blevet noget ud af, og det endskønt det tredje regeringsparti, retsforbundet, udtalte sin store sympati for denne del af forslaget. Hvorfor i alverden har regeringspartierne slyttet denne sag, dette løfte til vore ældre? De har haft 4 år, i hvilke pengene er strømmet ind i statskassen og velstanden efter alles udtalelser at dømme er forøget betydeligt. Men det var ikke de ældres velstand, der blev forøget; blandt dem er der stadig væk smalhans, og det kan ikke være tilstrækkeligt at komme med en forhøjelse for hovedstadens pensionister på 8 kr. til ægtepar og 5 kr. til enlige fra 1. april 1961. Der må mere til, der må gives sikkerhed for, at der gennemføres en varig forbedring, som de kan mærke, og at den gennemføres før valget. Hvori ligger ellers garantien for, at den vil blive gennemført?

Da det socialdemokratisk-radikale forslag var fremsat her i tinget, blev det barberet og beskåret af de andre partier, og